

[Fogh Rasmussen]

ger fra 1970 ikke er blevet opfyldt. Tværtimod har resultatet været en vækst på det uorganiserede pantebrevsmarked. Det skyldes først og fremmest en stribe såkaldte midlertidige restriktioner – de er desværre blevet ret så permanente – som man har lagt på realkreditlen.

Venstre vil nu rydde op i den efterhånden uoverskuelige jungle af lånegrænser og løbetider. Vi vil forbedre ejerskiftebelåningen, og vi vil smidiggøre reglerne for tillægslån; alt dette vil gøre et dybt indhug på pantebrevsmarkedet. Når såvel ministeren som hr. Kaj Poulsen anfører, at det er betænkeligt med det forøgede obligationsudbud, må man betænke, at i og med at obligationsudbyttet forøges, falder der jo et udbud af pantebreve væk, sådan at nettovirkningen på kapitalmarkedet vil være såre beskedent.

I det hele taget lægger venstres beslutningsforslag op til nogle dybtgående og langsigtede ændringer i realkreditens forhold, og jeg siger tak til ministeren for ministerens tilsagn om at være med til at undersøge disse forhold nøjere, jeg forstod ikke blot i boligudvalget, men også i en mere omfattende sammenhæng. Jeg tror, at hr. Dræbye har ret i, at der her er tale om både nogle kortsigtede og nogle langsigtede ændringer, og vi er selvfølgelig også indstillet på at give den fornødne tid til at diskutere de mere langsigtede ændringer.

Så vil jeg sluttelig gerne sige til boligministeren, at jeg med stor interesse har læst boligministerens skriftlige fremsættelsestale. Det har jeg ikke kun gjort, fordi jeg har fornemmet, at ministerens helt personlige stil har fået lov at slå igennem til de sprogbilleder, der er anvendt i fremsættelsestalen, men også – og navnlig – fordi denne fremsættelsestale indeholder nogle interessante politiske tilkendegivelser fra boligministerens side. Jeg har mærket mig, at regeringen vil gennemføre et udvalgsarbejde, der kan kortlægge valgmulighederne i den mere langsigtede bygge- og boligpolitik. Jeg har ydermere mærket mig, at ministeren i sin fremsættelsestale omtaler muligheden af at indføre en helt ny finansieringsordning i nybyggeriet i stedet for den nuværende rentesikringsordning. Og jeg har endelig mærket mig, at denne nye finansieringsordning på ganske mange punkter ligner den omvendte rentesikring – som ministeren altså kalder en smeltende snebold – som ven-

stre har foreslået i sit oplæg til en realistisk byfornyelse.

Jeg tager dette som udtryk for, at boligministeren nu er i bevægelse. Jeg ved selvfølgelig ikke, hvor langt jeg skal fortolke ministerens tilsyneladende imødekommenhed, men jeg vil gerne ved denne lejlighed sige til ministeren, at det ikke skal skorte på venstres vilje til at finde langsigtede konstruktive løsninger i bygge- og boligpolitikken.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

I anledning af hr. Fogh Rasmussens bemærkning om, at ordningen for byggeriet af almennyttige boliger skulle strække sig over en årrække, skal jeg sige, at det efter min mening klart fremgår af lovforslaget, at støtten til den kun er vedtaget fra 1981, og uden den kan man vel ikke fortsat bygge.

Så var der det med, at forligspartierne – jeg ved ikke, om vi skal kalde det forligspartier, for det her er uden for det egentlige forlig, men så aftalepartierne da – havde travlt med at lægge afstand over til ministerens forslag, og dér blev jeg også nævnt. Derfor vil jeg gerne have, at hr. Fogh Rasmussen vil gå herop og fortælle, hvor jeg i mit indlæg prøvede på at lægge afstand til ministerens forslag. Jeg sagde, der var visse ting, vi måtte løse i fremtiden, men jeg sagde, at jeg i den nuværende situation ikke fandt, at vi havde anden vej at gå, hvis vi ville stimulere byggeriet. Dette selvfølgelig sagt med andre ord, men hvor sagde jeg noget andet?

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Hr. Arne Bjerregaard, i bemærkningerne til forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri er der anført beregninger over de udgiftsmæssige konsekvenser af forslaget. Disse beregninger viser, at de statslige udgifter er kraftigt voksende i løbet af perioden fra 1981 til 1985, nemlig fra 189 mill. kr. til 497 mill. kr. Hvis man forudsatte, at der skete en engangsforhøjelse af kvoten med 3.000 enheder i 1981, og da vi ved, at det belaster staten med et grundkapitalindsud i 1981 og derudover med rentesikringsudgifter, og da vi ved, at disse rentesikringsudgifter ikke er voksende, men faldende, da rentesikringen jo